

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 179/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B3-11D/79/2023-167 z 21. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením mestského súdu, ktorým potvrdil uznesenie povereného notára ako súdneho komisára o prerušení konania o dedičstve. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je jednou z troch účastníkov konania o dedičstve po poručiťovi [REDAKOVANÉ], manželovi sťažovateľky, vedenom na mestskom súde pod sp. zn. B3-11D/79/2023 prostredníctvom notárky [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. Dnot 18/2023. Syn poručiťľa (a sťažovateľky) žiadal doplniť do aktív dedičstva aj rodinný dom patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez ohľadu na zápis v katastri nehnuteľností, ktorý svedčí sťažovateľke. Sťažovateľka so žiadosťou nesúhlasila. Dňa 20. augusta 2025 bola vo veci podaná žaloba o určenie, že nehnuteľnosť (rodinný dom) patrí do dedičstva po poručiťovi, konanie o ktorej je vedené pod sp. zn. 22C/30/2025 a ktorá je odôvodnená tým, že rodinný dom postavili manželia za trvania manželstva. Keďže právoplatné rozhodnutie súdu vo veci sp. zn. 22C/30/2025 má význam pre určenie, či sporná nehnuteľnosť ku dňu smrti poručiťľa patrila do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rozhodol mestský

súd prostredníctvom notárky uznesením z 20. októbra 2025 o prerušení dedičského konania do právoplatného skončenia citovaného konania. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou, v ktorom namietala, že notárka neaplikovala ustanovenie § 198 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), mestský súd napadnutým uznesením uznesenie o prerušení dedičského konania potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka namieta ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia z dôvodu, že mestský súd v ňom nedal žiadnu odpoveď na jej jediný odvolací argument o potrebe aplikácie § 198 ods. 1 CMP na prejedávanú dedičskú vec. V už tri roky trvajúcim dedičskom konaní sa tak nebude pokračovať z dôvodu, ktorý je podľa sťažovateľky v rozpore s jednoznačným textom zákona, podľa ktorého sa v prípade spornosti majetku medzi účastníkmi dedičského konania dedičský súd obmedzí na zistenie spornosti a pri výpočte čistej hodnoty dedičstva naňho neprihliada. Zhodnú právnu úpravu obsahuje aj § 195 ods. 3 CMP v súvislosti so spornosťou bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím mestského súdu, ktorým potvrdil uznesenie o prerušení dedičského konania, ktoré nie je ústavne udržateľne odôvodnené z dôvodu nevysporiadania sa s jej odvolacou argumentáciou.

5. Ústavný súd v prvom rade akcentuje povahu napadnutého uznesenia, ktoré je procesným rozhodnutím. V rámci svojej rozhodovacej činnosti pritom ústavný súd opakovane judikuje, že rozhodovanie všeobecného súdu o procesných otázkach považuje za integrálnu súčasť civilného súdneho procesu, ktorá je zásadne výsadou všeobecného súdu. Nesprávne rozhodnutie procesnej povahy pritom nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť (III. ÚS 381/2016). Preto takéto rozhodnutia ústavný súd meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak ide o taký exces z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika procesných rozhodnutí by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 533/2025) (rovnaké závery porovnaj m. m. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 495/2018).

6. Ústavný súd už opakovane uviedol aj to, že z hľadiska konania pred ním je podstatná výsledková spravodlivosť konania, ktorá musí byť spochybnená aspoň obhájitelným tvrdením sťažovateľa

v kontexte konkrétneho rozhodovania o predmetnej meritórnej otázke, v dôsledku čoho by nadobudol relevanciu aj namietaný procesný problém (vada konania), ak mohol ovplyvniť finálne rozhodnutie, a takto (nie sám osebe) zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa s ústavnoprávnou intenzitou. Ak sťažovateľ nemá ani len ambíciu definovať konkrétnu ujmu, ktorá mu vo výsledku vznikla nesprávnym postupom súdu predchádzajúcim jeho rozhodnutiu o riešenej otázke, nemôže byť daný dôvod na zásah ústavného súdu, ktorý by v prípade prijatia veci na ďalšie konanie nesmeroval k reparácii spôsobenej ujmy, ale predstavoval by len akademicky orientovaný samoúčel (IV. ÚS 18/2026).

7. V predmetnej veci sa sťažovateľka domáha ústavného prieskumu rozhodnutia o prerušení konania, ktoré je procesným rozhodnutím v priebehu konania, nejde teda o meritórne rozhodnutie, z ktorého by vyplýval materiálny výsledok sporu.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti výslovne namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia z dôvodu absencie odpovede na jej odvolaciu argumentáciu. Po oboznámení sa s jeho odôvodnením ústavný súd konštatuje, že mestský súd v bodoch 16 a 17 mimoriadne stručne uviedol, že skutočnosti, ktoré sťažovateľka v odvolaní napádala, nezakladajú dôvodnosť odvolania a nie sú spôsobilé zmeniť správnosť záverov uznesenia notárky.

9. Napriek skutočnosti, že mestský súd skutočne opomenul výslovne zareagovať na sťažovateľkinu námietku potreby aplikácie ustanovenia § 198 ods. 1 CMP, tento nedostatok nedosahuje v okolnostiach prejednávanej veci takú intenzitu, ktorá by si vyžadovala zásah zo strany ústavného súdu. Uvedený záver spočíva najmä na skutočnosti, že citované ustanovenie nerieši situáciu, keď účastník konania žiada, aby bol určitý majetok do súpisu majetku zaradený. Na to slúži inštitút žaloby o určenie a na základe určovacieho rozsudku sa potom takýto majetok prejedná ako dedičstvo v konaní o dedičstve alebo v dodatočnom konaní o dedičstve. Naopak, aplikuje sa na situácie, keď účastník konania namieta, že dedičský súd (notár ako súdny komisár) zaradil určitú položku do súpisu majetku a dlhov poručiteľa nesprávne (porov. *Smyčková, R., Števíček, M., Löwy, A., Tomašovič, T. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2024, s. 739*). V napadnutom dedičskom konaní žiadal syn sťažovateľky doplniť do aktív dedičstva aj rodinný dom napriek tomu, že vlastnícke právo k nemu svedčalo výlučne sťažovateľke.

10. Preto skutočnosť, že mestský súd nedal výslovnú odpoveď na otázku, ktorú v zmysle už uvedeného nemožno považovať za majúcu podstatný význam pre rozhodnutie, nemôže viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

11. Ústavný súd k uvedenému dopĺňa, že uznesenie o prerušení konania (podľa § 164 Civilného sporového poriadku) je rozhodnutím procesnej povahy, teda nejde o rozhodnutie vo veci samej. Aj z toho dôvodu takéto rozhodnutie spravidla ani nie je spôsobilé zasiahnuť do ústavou zaručených základných práv a slobôd. Pokiaľ procesný predpis umožňoval všeobecnému súdu za daných okolností zvoliť takýto postup a takto rozhodnúť, pričom zároveň boli splnené zákonné predpoklady na takýto postup a rozhodnutie, tak námietky sťažovateľky nie sú spôsobilé založiť protiústavnosť napadnutého uznesenia všeobecného súdu (porov. IV. ÚS 74/2019). V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na úzke inštitucionálne prepojenie Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku vyjadrené ich vzájomnou subsidiaritou (§ 2 ods. 1 CMP). Civilný mimosporový poriadok upravuje vo svojej všeobecnej časti tie procesné inštitúty, ktoré

sú výnimkami zo všeobecnej právnej úpravy a použijú sa výlučne na konania podľa tohto zákona. Ak niektorý z inštitútov nemá komplexnú úpravu v Civilnom mimosporovom poriadku alebo vôbec nie je v Civilnom mimosporovom poriadku upravený, použije sa primerane právna úprava Civilného sporového poriadku. Takýmto inštitútom je podľa ústavného súdu aj prerušenie konania. Dôvody vydania samotného uznesenia o prerušení konania notárom ústavný súd už zrekapituloval v bode 2 tohto uznesenia.

12. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti spomína aj ustanovenie § 195 ods. 3 CMP, robí tak po prvýkrát, keďže z pripojeného odvolania vyplýva len námietka aplikácie § 198 ods. 1 CMP.

13. V rozsahu sťažostnej argumentácie tak ústavný súd hodnotí napadnuté procesné uznesenie ako ústavne udržateľné, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu